

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Elöljáróban:

Sok éve már, hogy Magyarországra mennek a Zrínyi ifjúsági Kör diákjai, az egész éves ösztöndíjra! Voltak olyan évek, amikor csak egy-kettőre került a sor, volt, amikor jóval többre. Minden értelemben értékes, újszerű, izgalmas, önállóságot és műveltséget fejlesztő, tizenegy hónapos magyar élmény a fiatalok számára. Nem mindegyik részére egyformán - ez természetes.

A legfrissebb „visszajöttök” közt hadd említsem meg a **Lajtaváry** ikreket, **Andrást** és **Richárdot**. Különlegesen kihasználták az ott-tartózkodásuk minden percét. Úgy, ahogy ők

igazán kezelni tudják a lehetőségeket: elsősorban élvezettel, élni akarással, állandó jókedvvel, szerénységgel.

Ahogy már köztudott hagyomány a kolóniánkban, beszámoltak mindarról, amit átéltek, szép képeket mutattak be, megnevetettek, de bizony meg is könyveztetek mindenkit, aki ott volt a kis, közvetlen előadásukon június 25-én a Hungária MIK szobájában. A vetítés végén még felolvasták legösszefőbb gondolataikat, vagyis legmélyebb üzenetüket. Kiknek szánták? Minden itteni magyarnak, de legfőbbképp az utánuk következő ösztöndíjasoknak! Íme e két ifjú figyelemre méltó sorai:

Havi „HUFImondatt”:

„A hagyomány nem a hamu őrzése, hanem a láng továbbadása.”
(Morus Tamás)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„...minden öltés szó és virág”

A széteső vágyak teszik tönkre, a beteljesült álmok viszont viszik előre a világot! Naponta látom a csalódást az emberek arcán. Milyen helyzetek okozzák a lemondást? A célhiány? Az igazságtalanság? A közöny? A tudatlanság felmérése? Az árszág? Vagy a kényelem tisztító hatása?

Szerintem a hovatartozás kétélye borítja fel az egyensúlyt! Hiszen mihelyst tudod hova tartozol, azonnal megpihen a lelked. Mert érzed: megvédenek azok, akikkel sorstárs vagy, mert érzékeled azt is, hogy nem vagy egyedül a világon. Ebben a világban, amelyben élünk, már túlságosan globalizált irányok alá kényszerülünk. Olyan értékcsúszta alá, amely szüntelen a sajátosságainkat próbálja eltörölni. Nem vetted észre? Szinte rokkantnak, diszkriminálnak osztályoz be, ha nem értesz egyet a közvélemény-nyel. Hát ezt ne hagyj!

A magyarság óvóhely, bunker. Ahol népdal altat, szokás éltet, ahol az ölelések, a sós könnyek veszik körül a sírok nedvét. Túlélés a jelszó, megmaradás a himnusz, meggyőződött ékezet nyomja meg a továbbadott szavak elejét! A magyarság sorsvetés, gondaratás és szép, sárgavirágos temető a régi Kárpátok alatt és rajtuk túl! A magyarság pusztaság és folyómeder, az összes dilemmák széles torkolata mellett elterülő síkság. Béke-tudat is egyaránt.

Az idén is új szelek fújnak felénk, ui. maréknyi magyart csábítottunk magunkhoz. Nem új arcok, csak hogy régen láttuk őket! Úgy örülünk nekik! Igazi „visszatérők”, akik ezentúl, ha vigyáznak rájuk, sokkal lelkiismeretesebben, mint annak idején, valószínűleg itt maradnak velünk! Hangyamunka eredményeként, beszélgetések során, megértő kedvesség által, visszaigazíthatunk sokmindent.

sak vagyunk, hogy egy életre nyomot hagyott bennünk. Nem csak arról volt szó, hogy megtanuljuk Magyarország földrajzát, történelmét, néprajzát, irodalmát és jobban megismerjük a kultúráját. Magyarországon éltünk egy évig, abban az országban, amiről olyan sokat tanultunk, láttunk, hallottunk amióta megszülettünk. Most hirtelen minden valóság lett. Egy évig voltunk kint, szüleink nélkül, itteni barátaink nélkül. Olyan volt, mint kezdeni egy új életet egy olyan helyen, ahol soha nem jártunk, de mégis ismertük már, tudtuk beszélni a nyelvét, és valahogyan éreztük, hogy odatartozunk.

Itt tapasztaltuk meg igazából, hogy mit jelent felelősnek lenni, segítőkésznek, önmagunk vigyázn mindenre és magunkra is. Voltak nehéz pillanatok, voltak súrlódások, de megtanultuk egymást meghallgatni, egymást támogatni és segíteni. És ezt nemcsak mi tapasztaltuk, hanem a Balassi társaink is, a barátaink, a testvéreink, akikkel félévig vagy egy évig éltünk ugyanabban a „házban”. Azokat a személyeket sosem fogjuk elfelejteni.

Őszintén mondva, nem is tudjuk, hogyan köszönjük meg ezt az évet! Annyi élmény, annyi barát, annyi új hely, annyi új találkozás - annyi búcsú. De igazából, amit elmeséltünk, az még egy tizede sem

Erre hívnám fel mindnyájak figyelmét. Kérem, ne a régi hibákat kövessük el tovább, legfeljebb újakat, amelyeket a következő nemzedékek igazítanak majd el. Ez az élet, ez a sors útja. Nehéz elkerülni, amikor emberek az emberekkel foglalkoznak.

Egy szerény zárógondolat: minden kimondott szavad, minden egyes cselekedeted, bármilyen kicsiny is legyen az, megváltoztathatja egy felebarátod életét! Ha meggondolt, akkor siker! Ha elharmarkodott és gögösen önző, tragédia! Mert e csataterén minden mindenké! Ezt nem lenne célszerű elfelejteni.

2011. második felét éljük már. Kima-gasló, rendhagyó események szervezése előtt állunk - alkalomadtán mindegyikről mesélünk. Tartsunk össze, javítsunk, tanuljunk, készüljünk, legyünk segítő kéz a Hungáriában! Szüksége van ránk az egyesületünk új elnökének, a cserkészvezetőnek, a táncsoport-vezetőnek, a Zrínyi Kör igazgatójának, a Hírlapunk szerkesztőségének, de Botka Bözsikének és Rugonyi Attilának is! (és a HKK könyvtárnak is. Szerk.)

Tiszteljük egymást, ápoljuk a lángot, keressünk több venyigét és... további „jó munkát” kívánok nektek, magyarok!

Zólyomi Kati

A 2010-es magyarországi utunk

- zárógondolatok -

Egy egész évet így röviden, 40 perc alatt elmeséltünk. Nagyon sok mindent kihagytunk, de akkor is lát-tatok, hogy mennyire kihasználtuk ezt a lehetőséget. Magyarországon mindent megtettünk, ami „befért” az időnkbe. Eleinte nehéz volt a telet megszokni, azt, hogy du. 4 órakor már sötét van, azt, hogy az ebédet napközben kezdtük főzni, de mire végre leültünk elfogyasztani, akkor már vacsora lett belőle. Ahhoz, hogy a kisboltba menjünk, alig félutóra a Balassitól, úgy fel kellett öltözzünk, mintha eszkimók lennénk. De kibírtuk, és a hidegnek ellenére kimentünk az utcára zsonglörködni is, és élveztük a telet! Magyarországon láttunk először valódi havat!

A tél, meg az átlag európai emberek eleinte lehangolók voltak... Mi nagyon hiányoltuk a dél-amerikai jókedvet és hangulatot. De aztán jött a tavasz, jött a jobb idő, a város tele lett virággal. Amikor az utcán zsonglörködtünk, az emberek (hiszitek-e vagy sem) több pénzt s jobb kedvvel raktak a sapkánkba.

A Balassisokkal már nagyon jó volt a hangulat. Hétfvégén mindig együtt buliztunk, együtt vacsoráztunk, vagy, amit a legjobban szerettünk, az a Filozófus parttól a kivilágított Budapestet élvezni. Néha már tanulni is kellett a vizsgákra - de az sem volt baj... Aztán kezdtük tervezni a hosszú-hosszú nyári utat, és már úgy megszoktuk Európát!

Megiött végre a nyár! A magyarok jókedvűek! Mi meg vígan zsonglörködtünk és zenéltünk az utcán, de most már nem egyedül, hanem a többi Balassi diákkal, miközben élveztük a szép időt és azt, hogy kint lehetünk. Minden egyes parkban zenélt valamilyen együttes, táncolt vala-

A 19 éves Ricsi és András az újtuk beszámolója alatt

milyen csoport. Budapest tele volt léttel. Tele volt fiatalokkal a Margit-sziget este is, meg napközben is. Táncházban is voltunk minden csütörtökön, a „Gödörben”. Többször mentünk Kimlébe is a Dóry családhoz. Ott kajakoztunk, fürödtünk, bográcsfőzés is volt egyszer.

Annyi mindenkit megismertünk, annyi mindenivel jóba lettünk! Hihetetlen! És hogy nyáron körbeutaztuk Európát, az is mintha egy álom lett volna: 12 országot jártunk be 2 hónap alatt: Németország, Dánia, Amszterdam (Hollandia), Belgium, Párizs (Franciaország), Spanyolország, Portugália, Svájc, Olaszország, Görög-ország, Törökország, Bulgária. Amikor visszaérkeztünk Budapestre, egyszerűen nem bírtuk elhinni, hogy az egész ilyen jól és egészségesen sikerült. Budapestet ekkor élveztük a legjobban, mikor össze tudtuk hasonlítani a többi várossal: gyönyörű! Hihetetlen!

Ez az egész, Magyarországon töltött évünk nagyon sokat ér nekünk, és bizto-

Én úgy szeretnék népem mesélő emlékezetében pár szóban megmaradni, ahogy ma a beszédben példa- s bölcsességgel közmondást szoktak bólogatni. Öreg mondja a fiatalnak, mindenki eltűnődve hallgat: - Igen! E pár szó mily igaz! - S egy életet át megfogadja; Eszébe sem jut, nem kutatja, hogy aki a tanácsot adta, hol van már, hol van! - és ki az?
(Váci Mihály: „Mint a példabeszédben”)

Lajtaváry András st. és
Lajtaváry Richárd st.

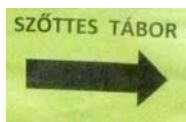

Bartusz Réka (Felvidék):

A néptánc, népzene összetartó ereje

Augusztus első hetén sokadik alkalommal összejöttek azok az emberek határon innen és határon túl, akik szívében és életében a népzene, a néptánc fontos szerepet játszik. Összejöttek, hogy egy fantasztikus hetet töltsenek el az immáron 7. Szóttés Tábortban, a krasznohorkai Várhosszúréten. Voltak résztvevők Magyarországról, Csehországból, Németországból, Lengyelországból, sőt még Caracasból és Hong-Kongból is. A szervezők mindent megtettek a remek hangulatért, a táborozókért, a vendégekért, a siker érdekében éjt nappallá téve dolgoztak, próbálták kielégíteni mindenki kívánságát.

öröm volt nézni, amilyen hangulattal nótáztak, táncoltak! Ennek az estének a legszívhevszólóbb része mégis az volt, amikor egy 8 éves kisfiú elővette apró hegedűjét, odament az öregekhez, elkezdte húzni - és együtt nótáztak.

Az esti programok között szerepelt még Boka Gábor szín- és iparművész *Circus Minimus* c. bolondos, vicces előadása. Az az este a móka, kacagás, humor hangulatában telt el. A tábor záróestjének nagy meglepetését a Buda Folk Band együttes koncertje szolgáltatta, ezzel zárult ez az élményekkel teli hét. Bár sok emberrel nem egy nyelven beszéltünk, mégis könnyedén megértettük egymást. Ez a hét ismét ráébresztett arra, milyen nagy ajándék is az, amit mi, magyarok, kultúránkon keresztül nyújtani tudunk egymásnak és másoknak is!

Az első három nap bonchidai táncokat (Mezőség) oktattak neves táncművészek kezdő, ill. haladó csoportban, majd a hét 2. felében bodrogközi táncokat (Felvidék) sajátíthattunk el. Az esték elmaradhatatlan része volt a hajnalig tartó táncház, nótázás, egymás dalainak, rigmusainak tanulása, és aminek esténként külön örültünk, a meglepetések. Egyik este igazi gömöri multság volt. Számomra talán ez volt a legszebb, legmeghittebb este, hisz találkozhattam azokkal az idős emberekkel, akiktől próbáltam elsajátítani a gömöri táncokat, akik a 70-es, 80-as években készült gömöri gyűjtésen szerepeltek. Ma már 80 éves idős emberek, mégis

A tánc volt a közös nyelv

(Szóttés tábor képanyag: Koczán Bandi)

Herencsár Viktória újból köztünk

A zenevilág csodás tapasztalatokkal jelentkezik. Sajnos nem mindenkinek adódik alkalma vele találkozni: megsejmelni a zenei alkotás hagyatékát.

Viktória nem először jön ide, hozzánk. Ez alkalommal már mint közeli, véletlenül távolító testvérként fogadjuk be magunkhoz. Világosszöke haja üstökös-ként sugározza felénk tehetségét, és mikor kezei megérintik

a cimbalom húrjait, valamilyen felséges érzés foglalja el szívünket. Annyira lát-szik rajta az élvezet, annyira át tudja adni

Csodálatosan szólaltatja meg hangszerét!
Fotó: Jakab, nagykövetségen

a hallgatóknak az érzelmét, hogy ez az állapot megmagyarázhatatlanná válik.

Az Ázsiában született hangszer elbűvöli a magyarokat - ki tudja miért! Valóban lényegtelen: ha megszólal egy cimbalom, felborzong a magyar lélek. Oly lány, oly kedves, oly határozott és muzikális! Csak a varázsos csend kell mellé.

Viki hangversenye a Hungáriában ismét szeniális volt! A nézők közt csak három fiatalot láttam (örvendtem is nekik!): a „Mákos” regös-zenekar férfitagozatát. Egymás mellett ültek, előttem. Majdnem, hogy mozdulatlanul hallgatták a szerzemények sorozata előadását.

Mit kell tegyen az ember, hogy az átlag fiatalokat a zenéhez, a műveltséghez vonzza? Türelemmel be kell vonni őket is a sodrásba. Nehogy ezt is elmulasszák!

*

Ismét sétálhattam Vikivel, mint előző években is tehetjük. Sokat beszélgettünk ezekről a tényekről... Ebédeltünk, vá-

Zóka versel... Ihlet szállotta meg, és az új zenélő bandát buzgón megéneklí:

Általzógő népi muzsikától rezzennek meg a falak! Molett-formás, mégis karcsú, vékony nyakú magas alak, barna a teste, fényes fa a lelke, bot a lábá és húr a karja, megmordul mély vonóhangján, ha a keze úgy akarja. Mellette meg három öcsi nyekken fel a saját nyelvén, s mind a négyen elmerengnek a jó magyarok zenéjén,

Amott „Kampó”, másutt „Szöszi”, a kis „Pipás” is belehúzza, „Pici” meg asszonya árnyéka alatt nyomja-mondja-nyúzza. Kotta hever, elfogy bor is, sör is, itt-ott egy húr elszakad, a lelkes szörszál-csokorra meg fehér-poros gyanta tapad. A táncostalpu társaság végre meglelte várt cimboráját, szeretett mozgása mellé gazdát, igazi saját zenekarát!

Lassan készülődik csini unokatestvér, s még több rokon, zengő körmös, zongoramellény, húrosmama négy lábbon. S ahogy majd telnek a kicsiny hetek és a lelkes hónapok, a kezekhez hozzásimulnak hangok is, akár az angyalok! Összerázza kórusát a hangszer-család, felfelé az égnek, és a lyukas botocska is kifújja erejét minden éneknek.

Ám e családot hogy fogják majd szólítani, meghívni, akik róla dicsekedve csupa szépet fognak beszélni? Hisz nem almás vagy diós, nem szilväs, se nem tőrös, egyeseken bő a gatyá, másokon a szoknya rāncos, Turul, Álmos, Tāltos? Dehogy! mestere mind néptāncos! Ez a banda hű de fürge, büszke neve pedig „Mákos”!

Zólyomi Kati (2011. augusztus 9)

Köszönjük szépen!

A Mákos Zenekar nevében, Kerekes „Pici” Miki, a nagybögös

sároltunk, és míg Buenos Aires zsúfolt utcáit jártuk be, megerősödött köztünk a kapcsolat. Egyik este, Viki egyetlen szabad estjén, elvittem magammal a Hungáriába, a regös próbaterme jégvermes hidegbe. Kályhát gyújtottunk, és a kamaragyűjtés jó néhány tagja társaságában kellemes két-három órát tölthetünk. Viki ismertette velünk a cimbalom titkait, az oktávok elhelyezését gyakoroltuk,

pengettük a sok húros csodahangszer mezejét, mint aki lázasan keresi eredetét. Ettünk-ittünk-zenéltünk együtt, és észre sem vettük: el is búcsúztunk tőle! Mindenestire hagyott maga után valamit. Újat, érzékenyt, hasznosat. Őt is a magyarok Istene küldte ide, hozzánk! Mert Viktória már tudja. Már megérthette életünket, vagyis azt, hogy őrajta is múlik.

(ZK)

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

Kiscserkészek tábora? A jövőnk egyik legszínesebb freskója!

Esetleg veletek is így van: valahány-szor kiscserkész élé kerülök, elszorul a szívem. Azonnal a jövőnkre gondolok, s megpróbálom ezt vagy azt a kiscserkészt elképzelni 10-20 év múlva. Tudom, súlyos gondolat, de való, tősgyökeres!

Ezzel csak azt szeretném kifejezni, hogy nehogy felületesen foglaljuk velük! Merthát már mostantól fejlődnek alakulnak köztük a közösségünk szakosztályainak jövődöbéli irányítói, reméljük kellőképpen „felkészült” vezetői. Ha az alap a helyén van, ha az igazat meséljük el s az igazit adjuk tovább, valószínűleg nem „falrahányt borsó” az eddigi kitartás.

Kiskorban fogékonyabb az ész, termékeny, zsenge földbe ültethetünk. E bevett magocskákat már jól kell kiválasztani... a magyarságnak nem akármilyen mag kell! Szépen, tudatosan, hadd nőjön ki az erős gyepp, a szilárd fa, a dús lombos, a sok friss forrás, s hadd ágazódjon százfelé! Hadd ne kaszáljuk le saját ültetményünket, ne tapossuk el a nagy sietésben, tolongásban, rögtönzésben...

A tábori beszámoló apró kirakatában egy tucat kiscserkész kereste tekintetüket. Kacagtak, tomboltak, játszva mutatkoztak be. Teljes örömmel nézték meg a róluk szóló filmcscékét, míg a vezetőkön is észrevehető volt a büszke élvezet.

Évek óta kérdezem, néha halkán, más-kor bezzeg hangosan: ugye mindenegy-

Mátyás király a titokzatos ajándékot behelyezi a „vetítőbe”

Képpel, szóval szereplőkkel újra átéljük a tábori keretmesét...

ilyen cserkészbeszámolón ott kéne legyen a két működő csapat teljes tagozata, komplett vezetői gárdákkal? De nem így van, s az is feltűnő, hogy a nagyobbcskákat már nem is figyelnek annyira oda, ki-be járkálnak, sok esetben nem is jönnek vissza a terembe... Fegyelmhiány? Példaadás hiány? Baráti szeretethiány? Tisztelet hiány? Mert azt aztán nem lehet mondani, hogy a beszámolók unalmasak, hiszen mindegyik érdekes, jópofa, vidám, elgondolkodtató. Minden szájjra akad belőle. Hát akkor?

Nincs a zsenge füvecskének lelkesítőbb, mint az erősebb palánta, a magas fa árnyékának biztonsága alá bebújni! Sem szebb példa annál, mint az, hogy a felettem lévő a közelemben nyüzsögjön, megóvva engem, míg lemintázom, míg haladok utána.

Ha az öntözéssel megbízott kertész nincs a helyén, nem tölti fel a kannáját, vagy nem rendszeres a locsolása, a zsenge termék igen könnyen kiszáradhat!

Ezúton hadd fejezzem ki hálámat, elismerésem az utóbbi évek kiscserkészeink leglelkesebb, legfelelősebb vezetőjének: **Zombory Andi st.-nek.** További Jó Munkát neked, Andi!

Zólyomi Kati cst., a KÖRS nevében

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG A ZIK a Szent Efrém magyar férfikórusral

Év elejétől töprengtünk, hogy mi formában lehetne diákjainkkal a Liszt évet egy valódi élménnyel megünnepelni.

Remeltük elérjük azt, hogy e célból a Szent Efrém férfikórus néhány énekesse eljön közénk. És augusztus 6-án gyönyörű ajándékot kaptunk: a teljes kórus ott állt előttünk, hangjuk betöltötte a Hungária nagytermét!

Ős gregorián énekkel mutatkoztak be, majd **Bubnó Tamás karnagy** világos magyarázata és az énekesek ízletit nyújtottak a magyar zenei korokról, különösképpen kitérve Liszt Ferenc életére és művére.

A hangok gazdag árnyalata és a szebbnél szebb művek koncerttermet varázsolnak számunkra. Végig nagy figyelemmel

kísérte az előadást a komoly zenével ritkán találkozó diákcsoport.

Köszönjük a Szent Efrém kórus minden egyes tagjának, hogy ilyen csodálatosan énekel, hogy érzékeltette, milyen gyönyörű adottság az emberi hang, mennyire gazdag színekkel rendelkezik, és mily erő sugároz, amikor a sok szín egybe tud olvadni és úgy hangzani, mintha egy hatalmas óriás egyes-egyedül szólna. És ráadásul a megrázó élményt a magyar zene, Liszt Ferenc műve keretében tapasztalhattuk!

Köszönjük, hogy művészetüket önzetlenül, jó szívvel és jó kedvvel megosztották gyermekeinkkel és tanárainkkal.

**A Zrínyi Ifjúsági Kör nevében
Gorondiné Meleg Judit**

És mégegy benyomás...

Az augusztusi Zrínyi Kör kéthetes téliszünetét követő első tanórái után áterreltük a gyerekeket a Hungária dísztermébe. Alighogy beérkeztünk a rövid, megszokott százméteres gyaloglás után, már az egyesületünk főajtájánál nem egy ismeretlen arccal találkoztunk. Az arcok idegennek, de családiásnak tündek. Bizony érthető: magyarok voltak. Különleges egy társaságnak bizonyultak!

A magyarországi Szent Efrém férfikórus 13 tagja sétált a helyiségeinkben - mint akik mindig itt jártak volna. Furcsa, de mégis kellemes volt látni őket. Karnagyuk (Bubnó Tamás, közép-termetű, ősz, csillagvidám tekintetű) intésére felálltak a színpad elé, és megkezdődött az előzet.

Jómagam sem tudtam, mivel fogok szembeállni! Felső hangokkal, átszellemüléssel, humorral, kedéllyel. Remek volt! Kár, nagy kár, hogy oly kevesen voltunk ott! Jaj Istenem, miért nem tudunk jobban kommunikálni? Miért nem

vagyunk ihletben is lelkesebbek a híreink szétküldésével? Miért nem szánunk rá bizonyos időt a meghívó szavaink megfogalmazására? Miért csak olyan kevesen élvezhették, tömeg helyett? Örömmel várnám a választ! [A szemrehányás helytálló, azonban ez esetben van egy enyhítő körülmény: a vendégkórus a fiatalok előtt való éneklése utolsó percben dőlt el, miután már az összes többi programjuk összeállt. Szerk.]

A férfikórus hangjai oltári gyönyörűsége betöltötte az üres terem mindenegy-sarkát. Még, még - sugallta lelkem. Még! Fantasztikusak voltak! Gregoriánum, régi zsolnárok, Bartók népdal-kompozíciókat adtak elő, oly közvetlenül, hogy belefájdult a szívem. A végén elénekeltek velük a „Serkenj fel” örömteljes üzenetét, és megbedeltünk.

Az elénekeltekből használok fel zárónak e mondatot: „Béres legény, jól rakd meg a szekeret, sarjútuske böködjé a tenyered, mennél jobban böködi a tenyered, annál jobban rakd meg a szekeredet”!

Zólyomi Kati

Irodalmi kávéház - (a harmadik kiadás) - „Isten”

A Hungária 1. emeletén, a MIK szobában, igen meleg volt. Míg az utcán mínusz fokok uralkodtak, e fenti térben szinte rövid ujjú trikóban is ellehettünk volna. A rottyogó kávé és a forraltbort illatai fűszerezték meg a nyüzsgést, s mindenki lágy mosollyal s meglepedettség-gel fogadta az égő kandallóban elhelyezett fadarabok ropogását. Pattogtak a kis szikrák, és az asztaloknál kíváncsi nézőtér várta az „Irodalmi kávéház” kezdetét.

Aránylag hangos, önfeledt mormogás alakult ki, míg ki-ki a saját felelősségét végezte. A szervezők (Blahóné Honfi Júlia és Balogh-Kovácsné Kiss Bori) izgatottan mentek föl s alá, itt-ott utolsó pillanati átigazodásokhoz alkalmazkodtak. Kábelrengteteg hevert a földön, és rogyásig megteltek a fogások a vendégek s előadók téli kabátjával. Kedves volt megszámolni: jóformán annyian voltunk előadók, mint ahány hallgató! Mindenesetre téli ház volt! Nem fért volna el több ember.

Majdnem hajszálnyi pontossággal el is kezdődött a műsor. Ez a 3. adás nyilvánvalóan „folyékonyabb” volt,

Feszülten figyelt apraja-nagyja. Itt Lomniczy Józsi, háttérben Siraky Lenke. Fotó Baltház

mivel a szavalók korosztálya, az élőzene és a kis vetítések színesítették az előadást. Mikorra már rámkerült a sor, tele volt a lelkem nyomasztó érzéssel, meghatódással és elmélyüléssel. Már nem szabadulhattam... A mikrofon zavart, a reflektor zavart, a kezemben reszkető papír zavart. De rámfigyelt mindenki, szóval megszólaltam. Nehéz volt félretenni a színésznőt és ember lenni a figyelők előtt. Versemet úgy választottam, hogy ne legyen idegen, hogy a költő, ez alkalommal Mécs, azért mégis hűen szólaljon fel általam. Kételyek versét vállaltam, tehát kételyeimet önthettem ki a nézőtér elé. Igen érdekesnek bizonyult! Mert nem kellett „megjátszani” a szavak súlyát, csupán kimondani őket! Félelmetes csend volt, míg beszéltem. Tiszteletteljes csend, bátor elfogadás!

Meghatódtam! S végül mégsem borított fel ez a tömör hangulat... Előttem s utánam sokféle gondolat hangzott el. Voltak, akik idegességben megakadtak, akik elsiettek a szavak hangsúlyát, akik méltóságos csendszünetekkel váltakoztatták őket. De minden a helyén volt, legfőbbképp a szép, felülmúlhatatlan tisztelet és

érelklődés.

Ez igen kielégítette lelkemet! A végén váratlan csattanót fűzött hozzá ifj. Zaha Sanyi! Egy olyan magyar színész hangnemében elmondott vers vetítődött le a számítóból, amely kedélyemet véglegesen felbolygatta! Fűzfalevél sem reszkethet úgy, ahogy én reszkettem! Isten! Micsoda kincs a nyelvünk, mekkora csoda! Hogy lehet egyáltalán más nyelv ilyen gyönyörű!

A magasztos pillanat után valahogy azért mégis viszsza- szökök minden a megszokottra, a lelassuló szívdobogás lapos mezejére. Megtörtént a csoportfénykép, kaptunk emlékjárandékot is a szervezőktől (egy jelképes kávéház-

logós csészét), és szép nyugodtan szétszéledtünk. Mivel? Sokmindennel! Vagyis gazdagabb szívvel, feladattal megterhelt táskával-zsebbel, ki, a buenosi hideg tél hazavezető utcaira. Haza.

Az előadók kiérdemelték az Irodalmi kávéház emlékbögréjét! Itt b.j.: Meleg Piroksa, Irén-Csiki és Judit

(ZK)

Borsos József, Lányok bál után. 1850, olaj, fa. Magyar Nemzeti Galéria

Cserkészbál 2011

November 12.-én a Hungária felújított Nagytermében
4790-0522 (B. Márti) balbuenosaires@yahoo.com.ar

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Miért nehéz megtanulni a magyar nyelvet?

Ezt kérdezik tőlem sokan. Igen, nehéz. Nehéz, mert más, mert eltér minden ismert nyelv szerkezetétől, mert kifejezésekben dúsgazdag, mert különleges, mert kifejtése sem éppen könnyű. Habár tökéletes és átgondolt a felépítése, nem könnyű erre agyilag átállni. Tökéletes nyelv, de nagy fába vágja a fejszét az a külföldi, aki meg akarja tanulni.

Például, kérdelem én, mi a különbség aközött, hogy húzni vagy vonni? Semmi különbség az égvilágon. *Semmi?* Olvassuk el ezt a párbeszédet:

- Mi a különbség a húzni meg a vonni között?
- Semmi az égvilágon.
- Jó, mert nem akarok zöldséget beszélni! Szóval a huzaton, amivel Bécsből jöttem, nagy volt a vonat.
- Talán a vonaton volt nagy a huzat?
- Hát akkor az lesz a legjobb, ha most lehúzzom a tanulságot.
- Levonom.
- Idefigyelj! Én rögtön bevonok neked egyet!
- Behúzok.
- Nahát, ez hallatlan! Ki ismeri itt ki magát? Mondd csak, azt, amibe a párnát csomagoljuk, az vonat?
- Az huzat.
- És amivel hegedülnek, az húzó?
- Az vonó.
- Nahát, és elvonják vele a nótánkat.
- Nem, elhúzzák. » (forrás: Timár György: *Nehéz nyelv a magyar*).

Én hozzátenném, hogy a magyar nyelv nem nehéz, hanem *más*. Nagyon más. Viszont hihetetlenül logikus és megmagyarázható nyelv.

Vegyük például a ragokat. Mi is egy rag? Egy szótag, amit egy szóhoz hozzátoldunk, és ezzel valamit kifejezünk. Ragos toldalékok például a *ba, be, ban, ben, ből, ből, ról, ról, on, ön, ra, re, nál, nél, hoz, hez, tól, től, nak, nek, stb*.

Nézzük a *tól* ragot. Mi a jelentése? Kaptam Katitól egy könyvet. Pistitől megtanultam zongorázni. A gyerek elvette a kutyától a labdát. Azt fejezi ki, hogy valami, ami másképp volt, az most nálam van, én uralkodom felette. Valaha elgondolkoztatok azon, hogy innen ered, például a TOLMACS szó? Valami, amit más mond, azt én tulajdonomban veszem és lefordítom. Vagy azon, hogy a TOLVAJ szó is innen jön? a TÓL ragnak a továbbragozása.

Magyarul mindent **meg** lehet magyarázni! Milyen érdekes és fontos igekötő a MEG. Megmagyarázom, megmondom, megértem, megfigyelem. Miért MEG? A magyar nyelv ősi alapja a logika és a matematika, mondja Kiss Dénes nyelvkuató. Hát akkor?

Kettő MEG kettő az négy. Öt MEG három az nyolc. Mint látjuk, a MEG szónak összeadási szerepe van Több lesz. Ha megértem, akkor nekem is többem van. Ha megfigyelem, akkor többet tudok. Ugye milyen logikus? Amikor beszélünk, észre se vesszük, hogy mennyire gazdag a nyelvünk és hogy minden összeszővődik valahogyan.

Tudtad-e, hogy a kettes számrendszer jelen van a magyarban? Két emberből lesz egy. Ez az emberiség alapja. A magyar nyelv ezt nem felejteti el, erre emlékszik. **Kettőből lesz egy.** Az egy egész, amely kettő. Azért mondjuk, hogy EGÉSZ, EGÉSZSÉG, mert aki egészséges, annak két keze, két lába, két szeme van. A félszemű embernek nem fél szeme van, hanem kettő helyett egy (kettőnek a fele az egy). A féllábúnak is egy lába van, nem fél lába. Tehát a fél annyit jelent, hogy nem egész! Meg azt is, hogy fél valamitől, miért fél? Mert úgy érzi védtelen, a féllábú is azt érzi. Minden logikusan jelentés szerint össze van kötve. Nem csodás?

Ragozással kezdtem a cikket, ragozással fejezem be. Figyeljük meg ezt a mondatot:

Meghívattathatnának! (itt látjuk a meg nyomatékos összeadó igekötőt, amiről beszéltünk.) Próbáljátok más nyelveken ugyanezt elmondani! Legalább 5-6 szó kell hozzá, nem? Ez is a magyar nyelvnek egyik gyönyörűsége. Ez a szóragozás, Kiss Dénes nyelvkuatóknak **szóragozás szóragozás!** (Nekem is!) Ezt hívják csúcstechnológiának. Mondhatnánk egyszerűen, mellékmondatokkal is, például:

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók: Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa Zavarce José Vicente st.

Az időeltolódás miatt, amikor ti a szeptemberi számot olvassátok, itt már vége a nyárnak, a nyáriszünet elpárolgott és ismét itt egy új évkezdés.

De most, mikor ezeket a sorokat írom, fülledt a levegő és meleg van - olyan, amelyről azt gondoltam ideköltözésem előtt, hogy Magyarországon nem is létezik... - és még csak reggel 8 óra. Nyár közepe van. Kihasznlom, hogy a ház kiskirálya még álomországban sétál, és a meleg még nem nyomaszt teljes erejével: visszaemlékszem a néhány héttel ezelőtti **Balatonlellén** töltött hétvégünkre.

Az **Első Magyarok Világtalálkozóján** vettünk részt. Habár a programsorozat csütörtökön kezdődött, mi csak pénteken estefelé értünk le, majd a szombati és a vasárnap programoknak egy részét néztük meg.

A www.vilagtalalkozo.hu honlapon sok minden olvasható, pl.: „Június 30-a és július 3-a között négy napon át, tizenkét helyszínen több mint száz program zajlott le, amelyekre számos tengeren- és határon túli országból érkeztek résztvevők. Tizenkét konferencia, a két nagyszínpadon ezernél is több fellépő művész, együttesek, zenekarok, koncertek, találkozók, versenyek zajlottak, miközben a látogatók megköszönhették a magyar konyha ízeit, finomságait és italait, megtekinthették a jurta sátrak kézműveseinek termékeit.”

A Világtalálkozó megnyitója

Sajnos az időjárás nem volt kedvező, ami egy balatoni, számos szabadtéri programot ajánló rendezvényénél igen fontos tényező. Hideg volt, és a szél is jó erős volt. Aki már lent volt, így is tudott sétálni, nézelődni, de talán a spontán, csak egy napra látogatókat elriasztotta ez az időjárás.

*

Kicsit az otlérről... Most szervezték először ezt a

A történelmi zászlók

Talán szólhatnátok neki, hogy hivattassanak meg! De mi magyarok így is mondhatjuk: **Meghívattathatnának!**

*

Ami az íróasztalon maradt:

Ha már ragozásról van szó: hány szóval mondanád más nyelven azt, hogy **düledékeiden?**

Bús düledékeiden, Husztnak romvára megállék;
Csend vala, felleg alól szállt fel az éjjeli hold.
Szél kele most, mint sír szele kél; s a csarnok elontott
Oszlopi közt lebegő rémalak inte felém.
És mond: Honfi, mit ér epedő kebel e romok ormán?
Régi kor árnya felé visszamerengni mit ér?
Messze jövődövel komolyan vess össze jelenkort;
Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!

Kölcsey Ferenc: Huszt. Cseke, 1831. december 29.

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN ez1955@gmail.com
Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Rugonyi Attila
Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
hungariabuenaosaires@gmail.com

Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétvégén ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

Világtalálkozót, az összefogás szellemében. Egy helyet szeretnének megteremteni, ahol évről-évre a sok tájon élő magyarok hírt adhatnak egymásról, egy helyet a találkozásra, az ismerkedésre, a kapcsolatteremtésre. Én még hozzáteszem, hogy nem kisebb cél, hogy a magyarországi magyarok tudjanak a határon- ill. tengerentúliak létezéséről, munkájáról.

Mégegy rettenően fontos tény: ez egy civil kezdeményezés volt, és végig be is tartották. Egy politikai párt nem vett részt, sőt, még a balatonlellei polgármester hovatartozását sem tudom, pedig többször láttuk és hallottuk.

Az ötlet, az irányelv és a célkitűzés szerintem kitűnő. Ebben az első adásban, a kivitelezésben voltak azért szürke pontok, részben, mert egy nagyon nagyméretű programot állítottak össze. Nagyon drága belépőjeggyel hirdették a rendezvényt. Balaton-szerre sok a kulturális program, igen olcsón vagy szinte ingyen. Ezt ott helyben észrevették és végül díjmentes volt a belépő majdnem minden programra. Ez meggyőzte a már otlévoeket, de késő volt mindazoknak, akik előre tervezték a hétvégüket. Nagyon bántuk, mert mi is több mindenkit hívtunk, akik sajnos sokallták a belépőt. Örömkre, mi ketten kaptunk sajtnak szánt tiszteletbeli jegyet.

Az előadások témái érdekesek voltak, változatosak, csak sajnos talán egy balatoni nyári programsorozathoz néha túl komolyak. Sok család és fiatal volt, akik nem az erre való közönség. Ezért is a könnyű zenei programok voltak a legnépszerűbbek.

A népzenei program is változatos volt. Kár, hogy ez egy teljesen szabadtéri helyszínen zajlott le, így az eső sokszor elriasztotta a táncos közönséget, pedig az előadások utáni rögtönzött tánc ház nagyon népszerű volt!

A vásárt illetően, hiányoltam az eredeti tárgyakat, a vidéki kézműveseket. Voltak, de sok volt a gagyi és az egyenárú is. Szintén kevés volt a program a kicsiknek. Talán kézműves sátrak ill. játszóházak, ahol a kisebbek szórakozhatnak, miközben a felnőttek meghallgatnak egy konferenciát?

Ami minket illet, volt egy Találkater nevű sátor, amit **Fedor Aliz** szervezett (Venezuela). Ahogy a neve is tükrözi, egy találkozási pont volt, a társalgásra, ismerkedésre alkalmas hely, ahol minden földrészről, ahonnan bemutatódott magyar program, készítettek egy posztert. Így Dél-Amerikáról is. Ott voltak a cserkész, regős, kórus és a ZIK kepei. Megható volt belépni a sátorba és látni, hogy mindenhol a világon folyik a „munka”!

Kár, hogy olyan nagyok a távolságok, mert szuper lenne, ha minden országból el tudna jönni egy reprezentatív csoport. Például 3-4 táncos pár, esetleg egy-egy cserkészőrs. Előadhatnának koreográfiákat külön-külön, de lehetne egy előre megbeszélte tájégségről is felkészülni és helyben összeállítani egy rövid, közös produkciót. A cserkészek készíthetnének programokat, játékokat a látogatóknak is. Álmodni jó... hátha talán valóra válik!

Összegezve, szuper ötlet, jó kezdeményezés, pozitív a hozzáállás és nagyon komoly, sok munka. Csiszolandó pontok vannak, de az előrelátás szerintem kitűnő. Abszolút lehet ebből hagyományt kovácsolni. **Teri**

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1.em.,
Olivos - 4799-8437 / 4798-2596

A HKK könyvtár nyitva a hó 2. és 4. pénteken 19 és 21 óra között
Gonddús időkből olvassunk könnyűt, szórakoztatót!

204 Gárdonyi Géza: Hosszúhajú veszedelem
428 Mikszáth Kálmán: Beszterce ostroma
2419 Vaszary Gábor: Amiről a férjek álmodoznak
3707 Dadányi György: Mosolygó veszedelem
4489 Kenneth Claire: Panoptikum
5025 Christie, Agatha: Nyaraló gyilkosok
5036 Robbins, Harold: Latin szerető
5180 Stone, Catherine: Gyöngyhóld
5183 Véber Károly (szerk.): Medvék, őzek, farkasok

En castellano

S-247 Móríc, Zsigmond: Pajarito del cielo. Relatos escogidos
S-261 Márai, Sándor: La hermana
S-262 Kosztolányi, Dezső: Kornél Esti, un héroe de su tiempo
S-264 J. Berend, Miklósné: Pasió húngara
S-287 Márai, Sándor: La gaviota

DVD

DVD-42 Az új rokon (Perzel Zita, Gózon Gyula, Kabos Gyula)
DVD-21 Ez történt Budapesten (Hajmássy Miklós, Muráti Lili)
DVD- 4 Maga lesz a férje (Jávör Pál, Kiss Manyi, Kabos Gyula)